

JØRN LIER HORST

**PURJE-
VENEEN
ARVOITUS**

Suomentanut Päivi Kivelä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *CLUE – Libertygåten*
First published in Norway by Kagge Forlag AS 2014
Copyright © Jørn Lier Horst & Kagge Forlag AS 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021
Suomentanut Päivi Kivelä
Sitaatin Thorbjørn Egnerin kirjasta suomentanut Aila Meriluoto

ISBN 978-951-1-36336-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

Cecilia Gaathe asuu Täysihoitola Helmessä. Hänen isänsä Alan W. Gaathe on täysihoitolan omistaja ja johtaja. Cecilian äiti Iselin Gaathe hukkui mystisesti Venepoukamassa edellisellä kesänä.

Leo Bast on juuri muuttanut Venepoukamaan. Hän asuu täysihoitolan yksityisellä puolella äitinsä Rebekan kanssa, joka on palkattu hotellin johtajaksi. Leon vanhemmat ovat eronneet. Hänen isänsä on toimittaja ja asuu Dubaissa.

Une Flaker asuu vanhempiensa ja kahden veljensä kanssa vanhassa kalastajan talossa Venepoukaman itäpuolella. Unen isä Widar Flaker on kalastaja ja äiti on opettaja kaupungissa.

Egon on Unen koira. Sen nimi on Egon, koska se on egoistinen ja itsepäinen ja toimii lähes aina oman päänsä mukaan. Polvenkorkuisella sekarotuisella Egonilla on kihara ruskea turkki, pitkä häntä ja kostea kuono. Egonin väitetään polveutuvan poliisikoirasta.

Täysihoitola Helmi

Täysihoitola Helmen rakennutti Cecilian isoisan isoisa yli sata vuotta sitten. Silloin vieraat tulivat höyrylaivalla syvänmerenlauriin tai junalla kaupunkiin, mistä jatkoivat hevosvaunuilla rannikolle. Sodan aikana saksalaiset valtasivat täysihoitolan upseerien asunnoksi. Sen jälkeen omistajia oli useita, kunnes Cecilian äiti ja isä ostivat talon, kunnostivat sen ja alkoivat vuokrata huoneita vieraille. Cecilia ja hänen isänsä asuvat täysihoitolan yläkerrassa yksityisellä puolella, samoin kuin Leo ja hänen äitinsä. Cecilian tornihuone kohoaa korkealle täysihoitolan yläpuolelle.

Sisältö

1. Auto	9
2. Intiaanikesä	15
3. Lehtileikkeitä	20
4. Maalauskurssi.....	25
5. Por favor	31
6. Kirje	36
7. Kartta	41
8. Ääniä yössä	46
9. Uneton	52
10. Lampi	56
11. Keulaköysi	61
12. Syysnäyttely	66
13. Veneessä	72
14. Saaliin nosto	77
15. Kesämökit	82
16. Matkalaukku	88
17. Epäonnea	92
18. Pinnan alla	97
19. Varkaus	101
20. Yhdeksän huonetta	106
21. Salakuuntelua	111
22. Ankkuripaikka	115
23. J F.....	122
24. JOHN STUART MILL	125

”IHMINEN VOI TEHDÄ MITÄ HALUAA,
KUNHAN EI VAHINGOITA TOISIA.”

JOHN STUART MILL, 1806–1873

1. luku

Auto

”Mitä tuo täällä tekee?” Une kysyi ja laskeutui pyörältään.

Auto, jota hän tarkoitti, oli pysäköity metsittyneelle sivutielle. Ilman Egonia he eivät olisi huomanneet sitä. Koira juoksi heidän edellään kuono maassa ja oli ehtinyt kiertää auton jo kaksi kertaa.

Leo työnsi pyöränsä tien pientareelle kuivaan, keltaiseen heinikkoon.

”Jospa se on varastettu”, hän ehdotti ja meni lähemmäksi.

Cecilia tuli perässä. Sivutie oli kapea, sitä ei ollut selvästi käytetty moneen vuoteen. Sorasta kasvoi rikkaruohoja ja tietä reunustavien puiden oksat ulottuivat tielle asti ja peitivät auton niin, että ohikulkijan oli lähes mahdoton huomata sitä.

”Ei se näytä varastetulta”, Une sanoi. Hän työnsi oksia syrjään ja seurasi Egonia, joka kiersi autoa jo kolmatta kertaa.

Auto oli musta BMW, jossa oli kiiltävät vanteet. Syysauringon säteet välkkyivät maalipinnassa.

”Se on varmaan seissyt tässä jo monta päivää”, Cecilia sanoi. ”Katolla on kuihtuneita lehtiä.”

Une pyyhkäisi muutaman niistä pois ja vilkaisu ylöspäin. Tuulenpuuska kahisutti puiden keltaisia lehtiä.

Leo meni kokeilemaan kuljettajan ovea.

”Lukossa”, hän ilmoitti ja kiersi toiselle puolelle. Hän painoi kätensä sivuikkunaa vasten, kumartui ja kurkisti sisään.

”Matkustajan penkillä on kartta”, hän sanoi ja siirtyi katsomaan takaikkunasta.

Ceciliakin kurkisti autoon. Kartta oli taiteltu kokoon. Se esitti rannikkoseutua, mutta hän ei erottanut paikkakuntien nimiä.

”Verta!” Leo huudahti. ”Tuolla on verisiä vaatteita.”

Toiset tulivat hänen viereensä ja katsoivat takapenkille. Siellä oli valkoinen paita, jossa oli punaisia tahroja.

”Voivat ne olla hilloakin”, Cecilia huomautti. ”Tai ket-suppia.”

Hän oli heistä kolmesta rauhallisin ja sitä mieltä, että kaikkeen oli aina olemassa luonnollinen selitys.

”Tai nenästä on tullut verta”, Une ehdotti. Hänkään ei innostunut yhtä helposti kuin Leo.

”Mutta missä he ovat jotka tulivat tällä autolla?” Leo kysyi. ”On kummallista jättää auto tällaiseen paikkaan.”

”Jospa he ovat metsästäjänä”, Cecilia sanoi.

Leo pudisti päätään ja puraisi alahuultaan.

”Otan kuvan”, hän sanoi ja kaivoi puhelimensa esiin. Egon, joka oli istunut auton taakse, haukahti kuono takaluukkuun päin.

Cecilia ja Une katsoivat toisiinsa.

”Onkohan siellä jotain?” Cecilia sanoi. ”Jotain minkä Egon haistaa?”

Leo otti autosta muutaman kuvan ja tuli heidän luokseen.

”Onko se lukossa?” hän kysyi.

”En tiedä”, Une vastasi ja kyykistyi Egonin viereen.

Leo tunnusteli takaluukkua. Se oli lukossa.

”Luultavasti keskuslukitus”, hän sanoi. ”Sellainen etäavain, jota painamalla kaikki ovet menevät lukkoon yhtä aikaa.”

Hän perääntyi muutaman askeleen ja otti taas kuvan.

Egon haukahti uudestaan, mutta huomasi sitten lintuja puiden välissä ja juoksi niiden perään. Sitä ei selvästikään enää kiinnostanut, mitä tavaratilassa oli.

Une nosti pyöränsä maasta.

”Mennäänkö kotiin?” hän kysyi ja huusi Egonia.

Cecilia nyökkäsi, mutta meni toisten perässä tielle vasta viimeisenä. Oli kummallista jättää auto tällaiseen paikkaan, hän mietti ja vilkaisi autoa vielä kerran olkansa yli ennen kuin alkoi polkea.

Cecilia, Leo ja Une asuivat Venepoukamassa. Se oli vanha kalasatama, jossa oli nykyään hyvin vähän vakituksia asukkaita. Muutamaa vuotta aiemmin Cecilian isä oli ostanut vanhan täysihoidolan, joka oli lahden rannalla. Leon äiti työskenteli siellä, ja Cecilia ja Leo asuivat täysihoidolan yläkerrassa, kun taas Une asui perheensä kanssa vanhassa kalastajan talossa lähellä isojen veneiden laituria.

Venepoukamaan johtava tie kaarteli tiheään metsikön läpi ja ohi maatilan, jossa oli mustia kynnöspeltoja ja hevosaitauksia.

Cecilia oli unohtanut mustan auton jo ennen kuin he tulivat täysihoidolaan.

Suurta valkoista rakennusta varjostavat vanhat tammet eivät olleet vielä pudottaneet kaikkia kellanruskeita lehtiään. Täysihoidola oli kaksikerroksinen ja siinä oli lasikuisteja, parvekkeita ja ulokeikkunoita. Ylimpänä oli tornihuone – nelikulmainen torni, jossa oli ikkuna joka ilmansuuntaan. Sinne johtavat portaat olivat niin jyrkät ja kapeat, että palopäällikkö oli kieltänyt vuokraamasta huonetta vieraille. Niinpä siitä oli tullut Cecilian, Leon, Unen ja Egonin kokoontumispaikka.

He jättivät pyörät pihalle ja nousivat täysihoidolan leveitä pääportaita. Ulko-oven luona istui Arthur häkissään ja tervehti heitä.

”*Hei kultaseni*”, se sanoi tapansa mukaan ja moiskauteli nokallaan.